

*Katarína
Machová*

NEVESTA

MARENČIN PT

NEVESTA

Katarína Machová

NEVESTA

Podľa skutočného príbehu...

MARENČIN PT

Túto knihu venujem Monike.

Katarína Machová

© Katarína Machová, 2017

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2017

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media

Jazyková úprava Ria Jesenská

615. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-870-5 (brož.)

ISBN 978-80-8114-872-9 (ePub)

ISBN 978-80-8114-871-2 (PDF)

Všetko mi došlo vo chvíli, keď mejkapová tvár prestala vrieskať. Keď sa mimika tváre vrátila do stavu – pokoj, keď sa ústa zavreli po tom, čo vyriekli slová, ktoré nešlo vrátiť späť.

Keď jej ruka pustila moje vlasy.

Vtedy mi to došlo.

Pozerala som do modrých očí a čakala záchranu, pozerala na jeho pery a čakala na slová.

Mlčal.

A pozeral do zeme.

Minúta, dve.

Bolo ticho.

Ticho, aké ostáva po búrke. Také, ktoré oznamuje konečná, vystupovať.

A on tam len stál, s mejkapovou tvárou, ktorá to nad nami vyhrala.

Sedím v lodenici, v tej, do ktorej sme s Matúšom chodievali jesť kalamáre. To ma naučil on, ako mnoho iných úžasných vecí, ktoré som predtým nerobila. Sedím tu, pri stole, kde sme jedávali spolu. Viem, že keď sa vám v živote stanú takéto veci, nemali by ste sa vracieť na miesta, kam ste chodili. Viem... Vraj to

bolí o to viac. Tie chytřejšie by asi nad ničomníkom mávli rukou a šli by životom ďalej, ale ja som taká nebola. Sedela som tu a pozorovala slovenské more menom Dunaj.

Jedlo pred sebou nemám. Ani by mi nechutilo, nech by to bolo práve moje oblúbené sushi. Aj to ma naučil jesť Matúš. S tými blbými paličkami. Smial sa, keď mi padala ryža na tanier a nielen tam, ryža bola všade, na stole, na zemi, lebo mi to proste nešlo, tak sme sa potom s tou ryžou ohadzovali. Samozrejme, že personál na nás gánil, ale Matúš to neriešil, lebo on mal vtedy oči len pre mňa. Bavil sa ako nikdy v živote, ale to mi povedal až oveľa neskôr. A ja som sa smiala, veselo a šťastne, presne tak, ako sa smeje mladé dievča, ktoré stretne svojho princa. A Matúš ním bol. Mal modré oči a ústa, ktoré sa smiali.

Na lietajúcej ryži okolo nás.

Ale aby som neodbiehala. Jedlo, no to áno, to bolo posledné, na čo som v tej lodenici myslela. Vedľa seba mám položené kufre a v ruke mobil so zoznamom záchranárov spoločnosti Baywatch s.r.o. Bratislava. Nikoleta Há, Tímea Té a Róza Vé, sú v zozname na popredných miestach. Vždy pripravené, vždy poruke. Skrátka kamošky. Dnes to vyzerá na Rózu, našu sovičku, lebo s určitosťou viem, že tá jediná má gauč zaručene voľný. Je sobota a voľná posteľ v tento deň

je luxus, zvlášť u Nikolety a Timei. Róza to má ťažšie, vybrala si miesto šošoviek okuliare a keďže má vysoké číslo dioptrií, na jej gauči sa zaručene povalujú len chlapi v časopisoch. A tých mala ona plno.

Myslela som na neho. Už som to vedela.

Na princa z rozprávky, presne takého, akého nám vtákali mamky po večeroch do hláv, že existuje. Keby nám radšej vraveli pravdu. Ako sa pripraviť na život. Nie česať si vlasy, chystať vrkoče, aby bolo po čom vyliezať do izbietok. Mali nám čítať mamky reality live.

To by som tu možno taká smutná nesedela.

Vedela by som o nástrahách, ktoré na zalúbené srdce číhajú na každom kroku.

Ale toto bolo obdobie dospelosti, rozprávky už dávno nikto nečítal. A ja som bola princezná bez princa.

Už som nečakala, že mi povie, že to zvládol, že mejkap nezvítazil, že už sa tým chlapom stal.

Telefón mlčal.

Ohluchol alebo čo, proste ten chladný prístroj nehovoril nič.

Nezachraňoval.

Neprosil.

Nechcel.

Povzdychla som si asi dosť nahlas, lebo čašníčka ma zamerala pohľadom, asi trošku aj rozmýšľala, čo

tam tak sedím, s tými kuframi a s pohárom čistej vody na stole. Ale nechala ma. A nevadila jej ani tá čistá voda, za ktorú sa neplatilo. Asi tu už nejakú zúfalku zažila, či už s kuframi, alebo bez nich, asi tu posedávali a hľadeli na mĺkve mobily a potom do mora menom Dunaj, čakali na princov, ktorí nevolali a nechodili, lebo to skrátka vzdali. Alebo, aby som bola presnejšia, vykašľali sa na to.

Ale v mojom prípade to bolo v poriadku.

Pozrela som sa na ňu, ona na mňa, a tak, ako to vedia len ženy, stisla pery a poslala mi sympatický úsmev. Prvý v tom dni.

Znovu som pozrela na mobil. Odrážala sa v ňom však len moja tvár. A bolo to dobre, že som sa poriadne nevidela, lebo by to nebol pekný pohľad. Pod očami kruhy, ústa plné krívd. Položila som ho na stolík, displejom dole, nech sa pozerá do zeme. Tupo a nemo, bez slov, ako ja v tej izbe, keď na mňa revali narúžované ústa elegantnej ženy.

„Prinesiem vám niečo?“ zrazu vedľa mňa pristála čašníčka s úsmevom. Ten úsmev by som si prosila, chcela som jej povedať, ale som sa zasekla, nikto predsa nemusí počúvať moje náreky, a tak som len zdvihla prázdny pohár, že si vyberám vodu.

„Ibalgin k tej vode nemáte?“ povedala som nahlas, načo len s pochopením prikývla a už jej nebolo. Asi išla prelustrovať lekárničku v kuchyni alebo nebodaj

bežala do auta, či tam nejaký nenájde. A možno ho fasovali ako cukor do kávy. Pre takéto zúfalky v Bratislave.

„Ak je za vaším smútkom muž, tak zaručene toto,“ postavila na stôl pohár s ostrými hranolčekmi na povrchu vybrúsenými tak dokonale, že som mala strach sa ich dotknúť. Lebo dorezaná som už bola dosť, aj keď len zvnútra.

„Whisky. Absolútne dokonalá. Pomôže,“ žmurkla a odbehla. Opica, sa jej smeje, keď sa má v noci kde vyspať, sledovala som ju očami, ale v duchu jej ďakovala. Za ten úsmev.

„Ale ja nepijem,“ povedala som pre seba a nadvihla ťažké sklo. S Matúšom sme nikdy nepili, preto mi o nejakej záchrane darmo rozprávala. Čo robil alkohol s ľuďmi, som vedela iba ak z počutia. A že sa mi to nepáčilo, pravda bola.

Whisky pil len Ďuso na chate v Tepličke, po akcii JoyDrive Tour, ktorú tam mali z firmy, a tá tiekla potokom, lebo partner, s ktorým pracovali, nerozmieňal na drobné. JoyDrive bola totiž vždy vo veľkom štýle.

Vzala som do ruky pohár a pozorovala tekutinu, ako olizuje vnútorné steny brúseného skla. To pomalé, čo sa vnútri dialo, ma upokojovalo. Prelievala som whisky zo strany na stranu, naklonila som pohár celkom ku kraju a keď sa už zdalo, že sa vyleje, vyrovnala som hladinu. A zrazu som sa usmiala.

Čašníčke začali chodiť hostia a ako tak letela okolo mňa s otázkou, či prinesie ďalšiu, na čo som ja zavrtela hlavou, ona ako moja matka dala ruky vbok a pou-

čila ma, že je to na pitie a nie na hranie, tak nech to láskavo exnem.

A ja som to do seba hrkla.

Ja, čo som nikdy alkohol nepila.

Ja, čo som mala svoje skriptá, svoje právo, svoj advokátsky sen, svojho Matúša...

Pozrela som na mobil, ktorý trucoval na stole, lebo otočiť takýto luxus dole hlavou, to sa vám našťve aj čierny kov a keď urazene mlčal, kývla som na dievča, že to dám ešte raz.

Teplo sa mi rozlialo po tele a vtedy som pochopila, čo na tom alkohole je.

Ono sa to vnútri všetko uvoľnilo a hlava ostávala akousi ľahšou.

A hoci sa mi trošku všetko mihotalo, mala som chuť sa smiať. A tuším som sa aj o nejaký smiech pokúsila, lebo chlap oproti sa usmial tiež. Choď do riti, povedala som cez zuby. Čo si myslíš, že dostaneš?

Ďalšia whisky pristála na stole a muž oproti spozornel.

Vidieť ženu o jedenástej pred obedom piť Jack Daniela asi také obyčajné nebude.

„Na zdravie,“ nadvihla som pohár, usmiala sa na neho a hrkla to do seba.

Chlap sa usmial a keď si už myslel, že tento deň bude iný než ostatné, keď jeho noha urobila krok smerom ku mne, že sa akože zoznámi, mobil na stole zazvonil. Pozrela som bleskovo na displej a keď som uvidela meno, rukou som mu naznačila, nech si dá odchod. Chlap zaspätkoval, trápne sa poobzeral, či sa mu bude

mať kto smiať, ale všetci sa starali o svoje. Tak si len popravil kravatu, urazene na mňa pozrel, vytiahol z koša noviny a rozhodol sa za ne skryť.

To som však už načúvala hlbokému hlasu.

Hlbokému hlasu, ktorý patrilo modrým očiam.

Očiam menom Matúš.

Keď si vás amor vyberie, že teraz budete tá šťastná vy, nespravíte s tým nič. A že ani neviete, koho vám vlastne vyberie, o tom sa nemusíme ani baviť. Proste zasiahne vyššia moc, jeho modré oči pozrú na vás, tie vaše, mimochodom hnedé, do tých jeho, a všetko sa udeje tak rýchlo, ako rýchlo dokážete povedať sýýýr.

Je váš.

A vy ste jeho.

Ste v tom spolu v jednej sekunde.

V jednom údere srdca.

Stojíte pod obrovským reklamným dáždnikom spoločnosti, ktorá si vás objednala na prezent, dážd vám bubnuje nad hlavou a vy ste si just práve dnes dali tie nemožné lodičky, a ono sa to stane.

Nikto si to nevšimne len vy. Hlavy okolo sa míňajú, telá miznú v pohybe, niekto niečo hovorí, občas do vás niekto štuchne, ale vy necítite nič. Ani tlak nohy v topánkach, ktoré prosia o pomoc, ani vlas, ktorý stratil smer vo vetre. Ani dážd, ktorý to celé pokašlal.

Nevyzeráte vôbec nádherne, trasiete sa v kostýmčeku, ktorý vám nanútila firma, a zrazu je tam on.

On slnko.

On leto.

On vôňa.

On – muž.

Už vám nie je zima, na topánky ste celkom zabudli a dážď prestal existovať. Ľudia nasadzujú úsmevy, ženy odhadzujú lodičky a vy začínate tancovať, zima sa mení na leto.

„Monča, drbe ti? Veď na mňa kvápe, čo nevidíš?“ ocapila sa na mňa Zuzana, naša sovička z klubu hostesiek, a ja som sa vrátila do reálu.

„Čo?“

„Kvápe na mňa, drž ten dáždňik poriadne, neviem, prečo nám nedajú každej jeden, akoby práve táto spoločnosť smrdela grošom,“ rozšafne rozhodila rukami a ohrdla všetkými, ktorí to zle zmanažovali. Tri písmenká ozaj špičkovej značky automobilu zahanbene zažmurkali.

„Tu máš, aj tak sa musím ísť učesať,“ podala som jej dáždňik a zmizla v hoteli, v ktorom sa toto konalo.

Cítila som, že ma pozoruje. Tie modré oči som cítila na mokrom chrbte, keď som bežala dnu, trochu sa zohriať.

Táto práca bola pekná, ale stáť v akomkoľvek počasí s propagačnými letákmi pár hodín a usmievať sa ako... no ako slniečko na hnoji, to nie je bohviečo.

Vlasy mali ráno vlnky, ale teraz to boli popletené motúzy. Schovala som sa za obrovskú kvetinu

v chodbe, rýchlo vytiahla z kabelky hrebeň a snažila som sa všetko napraviť. Manažérka by ma vyhodila, ak by som chodila ako zmoknuté kura.

Ako som šklbala vlasmi, ozval sa za mojím chrbtom hlas.

„Tu, ak dovoľíte, jeden dáždňik pre vás,“ zrazu boli modré oči blízko. Trojčíslenkový manažér veľkého automobilového kolosu mi podával dáždňik s logom. Ja som sa zasekla, ruka s hrebeňom tiež, noha, ktorá na chvíľu dostala zelenú, vliezla naspäť do lodičky a zaohrkala.

Pozrela som na dáždňik, potom na neho.

„No, aby ste nezmokli, dnes je vonku naozaj hrozné počasie. Ani nám to nejde v tom daždi bohvieako. Vás som tu ešte nevidel. Pod kým pracujete?“

„Miracle,“ potiahla som hrebeňom, ktorý sa mi zasekol vo vlasoch, ale ten sa rozhodol všetko pokažiť a ďalej si trónil v mojich vlasoch.

„Aha, tú agentúru nepoznám, to je asi nová.“

„Asi hej,“ mykla som plecami a zároveň hrebeňom.

„Hosteska?“

„Hosteska, ale človek nikdy nevie,“ usmiala som sa a ďalej som sa snažila márne vyslobodiť hrebeň z vlasov. Trochu som dúfala, že si to nevšimne, ale jeho oči poletovali smerom k mojim vlasom a viditeľne sa bavil.

„A čo by vás bavilo?“

„Predvádzať autá.“

„Ale to je práca pre mužov.“

„Ako sa to vezme,“ mykla som hrebeňom a spoza jeho chrbta som videla Zuzanu, ako mi starými známymi posunkami naznačuje, aby som sa spýtala na jeho status.

„Prosím vás, môžem?“ priskočil ku mne a chcel mi vziať z ruky hrebeň.

„No to určite, ešte by sa vaša priateľka mohla nahnevať,“ vystihla som situáciu.

„Priateľku nemám, ukážte,“ vzal do ruky hrebeň, urobil pár pohybov a vlasy povolili.

„Ďakujem,“ vzala som podávanú kefu a rýchlo ju šuchla do kabelky.

„Škoda takých pekných vlasov.“

„Väčšia škoda je to, že predvádzачky robia len muži. Niektoré ženy sú lepšie šoférky než muži.“

Usmial sa. „Napríklad vy?“

„No, napríklad ja.“

„Matúš Klinčoch,“ podal mi ruku. „Manažér pre slovenský trh.“

„Monika Minichová. Študentka.“

„Ale, a čo robíte tu?“

„Češem si vlasy?“

„Aha,“ ustúpil.

„Ale nie, privyrábam si, bývanie pri Dunaji nie je lacné.“

„Chápem.“

Zuzana na mňa kývala, aby som už išla k nim.

„Musím už ísť, volajú ma.“

„Samozrejme. A keby som náhodou niečo potreboval, dáte mi váš mail?“

„Ako predvádzačku?“

„Ako hostesku na ďalšiu akciu JoyDrive, napríklad,“ zasmial sa.

A tak som mu dala svoju firemnú vizitku.

„Zatiaľ,“ rozlúčila som sa a už ma nebolo.

Prefrngla som okolo ako jašterica a utekala k Zuzke, ktorá si išla ruky vykrútiť, čo tak na mňa mávala.

„No čo si zistila?“

„Je slobodný.“

„To fakt?“ vypleštila na mňa oči, ktoré sa vo vlhkom vzduchu trápili s mihalnicami, umelo prilepenými na viečkach.

„Zuzi, tuším sa ti to odliepa,“ so strachom som sledovala mihalnicu, ako sa márne snaží udržať na viečku.

„To dúfam nie, povedali, že nie,“ vytiahla bleskovo zrkadielko z kabely a skontrolovala mihalnicu. Ja som sa na tom bavila a keď Zuzka dala umelé riasy do správnej polohy, spokojne zaklapla zrkadlo, poobzerala sa okolo pohľadom bohyne lovu, no a potom na mňa. „Mala by si si ich aj ty nalepiť, potom tie oči hned lepšie vyzerajú,“ privrela viečka a rýchlo nimi zaklipkala. Prišlo mi to smiešne, ale nechcela som ju sklamať, tak som s najväčšou vážnosťou, akej som bola schopná, prikývla. Umelé mihalnice by ma nikto nedonútil nalepiť, ani keby ich rozdávali zadarmo.

„Tak slobodný hovoríš,“ otvorila zrazu doširoka oči Zuzka a stisla pery.

„Hej, tak povedal.“

„A ty by si ho akože nechcela,“ skontrolovala pre istotu svoje šance.

„Zuzana...“

„Ja viem, moja, ty máš svoje skriptá, ale ja mám radšej iné prednášky,“ gombík na jej blúzke povolil a pevné prsia vykukli z blúzky o kúsok viac. Zbraň zbraní, o tom nebolo pochyb.

Keď Zuzka vyštartovala na lov, ja som si, naopak, blúzku zapla a ešte som si natiahla aj sako, lebo vonku začínala byť zima. Vošla som do stánku s letákmi a začala triediť kartičky s menami, to bola naša práca. Nos som mala celkom studený a o chvíľu som začala prskať. Dážď neustával, naopak, jeho intenzita sa zvyšovala a ja som sa rozkýchala ešte viac.

„Čaj, napríklad?“ zrazu som mala pred nosom prenikavú vôňu čerstvo vyžmýkaného citróna. Matúš Klinčoch mi vopchal pod nos horúcu šálku. A znovu s tým jeho napríklad. Čo s tým stále má? Napríklad... To je akože čo? Dumala som, ale čaj som prijala.

„A bundu, napríklad?“ vytiahol ďalšiu trofej spoza chrbta. Bundu bielu ako sneh, s kapucňou lemovanou kožušinkou, mi vopchal pod nos. Znak auta, pre ktoré sme tu obaja boli, udieral do očí.

„Krásna, ďakujem,“ pochválila som bundu.

„Hlavne je teplá, šup, obliecť, dopiť čaj a ide sa. Vaša kamarátka je o chvíľu späť. Laca takéto kočky dlho nebavia, tak to tu bude trochu strážiť,“ usmial sa a pomohol mi navliecť ruky do bundy. Bola ľahučká ako pierko.

„Myslíte?“ sledovala som Zuzanu, ktorá si nená-

padne masírovala krk a videla som aj jej prsty, ktoré občas odbehli k jarčeku medzi prsiami. A tiež toho muža, ako ten prst sleduje.

„Ale veď Zuzana šla za vami, alebo?“ nechápavo som sa opýtala. Ale namiesto odpovede sa len usmial.

„A, už ide,“ povedal a naozaj sa ku mne rútila Zuzana. Rútila sa, je ten správny výraz, lebo jej nasrdenosť sršala všade naokolo.

Pozerala do zeme, nohy prepletala jednu cez druhú šialenou rýchlosťou. A keď jej oči zachytili moje nohy, zdrapla ma za lakeť a odtiahla nabok. A keď sa konečne na mňa pozrela, pochopila som. Umelá mihalnica na jednom oku chýbala a druhá sa ju chystala nasledovať.

„Budem ich reklamovať,“ zafňukala. „Práve vo chvíli, keď som skoro dostala od neho číslo, sa mi odlepila, chápeš to vôbec? Život je proste pes, taká smola!“ takmer sa rozplakala.

Ja som pokyvovala sústrastne hlavou nad lepidlom, ktoré zlyhalo. Mohla to byť taká láska...

„Môžeme ísť?“ bol zrazu pri mne Matúš.

Zuzana si okamžite so syčaním strhla aj druhú a premerala si ma.

„Čo to máš na sebe? A kam ideš?“

„Monika si odskočí, mohli by ste ju na chvíľu zastúpiť?“ milo sa na ňu usmial.

„Ale určite, samozrejme,“ povystierala sa, prsia vykukli spod blúzky, Matúš sa usmial a o päť sekúnd som sedela v BMW Grand Coupé šestkového radu.

Nebudem vám písať, ako som sa cítila, ale princezná